

Осемдесет и девета глава

В клуба продължава да свири на живо групата.

Физор Апс е много доволна и пита Миро:

- Когато всичко мине благополучно, ще ме доведеш ли пак тук?

- Ако се върнем живи и здрави, да – отговаря Миро.

- Само че не знам дали ще се справим без Драгица.

- Защо? - пита Физор Апс.

- А защо мислиш, че никой не те забелязва? - гледа я Миро в очите, покрити с тъмни очила. - Мислиш ли, че тъмните очила и козирката на шапката ще те скрият?

- Не – признава Физор Апс, - просто ми се иска да съм пак тук, но само с теб.

- За съжаление, аз нямам способностите на Драгица – клати глава Миро.

- Кой знае, дали някога ще мога така спокойно да се разхождам сред хора на Земята, без те да се плашат от мен – тъжно свежда глава Физор Апс. - Тук съм извънземна, чудовище, влечуго, предизвиквам отвращение, освен страх.

- Не говори така – успокоява я Миро, като я гали по ръката. - Възползвай се от този момент, защитена си, с приятели си, радвай се.

В този момент групата започва прочувствен блус и Миро поканва Физор Апс на дансинга, Монти Кол и Драгица ги последват.

Физор Апс прегръща Миро здраво и му шепне:

- Това е един от най-щастливите ми мигове. Не знам дали ще се повтори, но само този да ми остане, ми стига.

- Не знаех, че си толкова сантиментална – казва

Миро.

- Живях с човек и станах сантиментална – отговаря

Физор Апс.

- Дали е така? - пита Миро.

- Сам прецени – притиска се към него още по-силно

Физор Апс.

- Значи не сте толкова студени – смее се Миро.

- Най-различни митове и дезинформация се разпространяват за нас – казва Физор Апс. - Някои от влечугите наистина са много хладни, но сред хората няма ли такива?

- Сред хората има най-различни – обяснява Миро, - но повечето са емоционални, влюбват се, мразят, радват се, страдат. Онези, които са студени и не страдат от емоции, те са малко, но пък често успяват да се издигнат и да изместят емоционалните от високи постове.

- Наистина, сред нас е разпространено мнението, че хората са много примитивни – казва Физор Апс, - но след като живях толкова години на Земята, се убедих, че това не е така. Всъщност, онези, които твърдят това, смятат и нас за примитивни. Това са тъй наречените висши същества, които могат да минават от измерение в измерение, да наблюдават едновременно минало, настояще и бъдеще и да се материализират когато пожелаят.

- Наистина ли има такива? - чуди се Миро.

- Да – потвърждава Физор Апс. - Аз лично съм се срещала с такива същества. Всъщност, те управляват съвета на велможите, Мундо Майс и много други планети, населени с нашата раса.

- Не знаех, че имат нужда от това да упражняват власт – казва Миро. - Ако са висши същества и не са материални, за какво им е материална власт?

- Техните намерения не са ни известни – поклаща

глава Физор Апс. - Те държат да им се подчиняваме. Защо им е необходимо, нямам представа.

Блусът свършва и танцуващите ръкопляскат. Групата се оттегля в почивка и от уредбата пускат записана музика. В този момент към Миро и Физор Апс се приближава група от няколко младежи и момичета и започват да ги сочат, викат и да се смеят.

- О-о! Миро – вика един от младежите, - хубав костюм има твоето маце!

- Ами въпрос на дизайн – казва Миро.

- Абе, ти не беше ли изчезнал? - продължава да вика младежът, за да се чуе от силната музика.

- Командировка – отговаря му Миро, също надвиквайки музиката.

Компанията играе на дансинга и всички се скупчват около Миро и Физор Апс. Един прожектор ги осветява и диджеят крещи по микрофона:

- С това парче поздравявам мацето със змийския костюм! Тази вечер тя е върхът!

Всички ръкопляскат и поздравяват Миро и Физор Апс.

Когато песента завършва, Миро забелязва до себе си Драгица и Монти Кол.

- Не се отделяйте от мен – казва му Драгица. - Много се набивате на очи.

- Няма страшно! - махва с ръка Миро. - Не виждаш ли, мислят си, че е костюм!

- Ако не бях аз, нямаше да си мислят, ами направо щяха да се разкрещят и някой можеше да се обади в полицията – обяснява Драгица.

Четиримата сядат на масата и си поръчват още за пиене. Физор Апс изрежда няколко вида питиета. След малко сервитьорката ги донася.

Физор Апс веднага изпразва на един дъх няколко чаши. Миро не успява да я спре, а Монти Кол и Драгица остават със зинали от изненада уста.

- О, това е нищо – казва Физор Апс. - На Мундо Майс чашите са много по-големи, тези тук са детски.

- Не разбирам защо трябва да пиеш на екс? - чуди се Миро.

- Традиция – обяснява Физор Апс.

- И ние си имаме традиции, ама това не значи, че са много добри – клати глава Миро.

- Е, тази традиция си е добра – смее се Физор Апс. - Ние всички я одобряваме.

- Не думай! - възкликва Драгица. - Това не ви ли убива?

- Не – заявява Физор Апс, - това ни прави по-силни!

- Много силни! - клати глава Миро.

- Ами поне за някои неща – обяснява Физор Апс.

- За кои по-точно? - пита Миро.

- Като си тръгнем оттук, ще ти покажа – шепне на ухото му Физор Апс.

В този момент звъни джиесемът на Монти Кол. Той поглежда дисплея и казва:

- Дами и господа, смяна на плана! Трябва да изчезваме!

- Защо? - недоумява Физор Апс.

- Защото клубът е обкръжен от полиция! - казва Монти Кол.

- А как ще се измъкнем? - пита Миро.

- Разчитайте на мен! - заявява Монти Кол. - Станете и се хванете за мен. Здраво!

В този момент в клуба нахлува полиция. Всички се разпищяват. Някой спира музиката. По микрофона груб глас приканва извънземните да се предадат.

- Май пих повече, отколкото трябва – казва Драгица.

- Дръжте се – вика Монти Кол и натиска един клавиш на джиесема си.

- Къде сме? - пита Миро и се оглежда.

- Телепортирахме се в хангара при совалката – обяснява Монти Кол. - Ще се наложи да се върнем в базата.

- А Иво Жупан? - пита Драгица.

- Няма страшно, в совалката е, вече го прибрах – казва Монти Кол и отваря совалката.

На пода лежи и подхърква Иво Жупан.

